

Ježkovy oči 2015/2016

Ani malý počet letošních desáťáků není příčinou chudé natož nudné nabídky jejich rozlučkového časopisu. Přesvědčit se o tom můžete sami, pokud se pustíte do čtení některého (ideálně všech) z vážných, veselých až "lehce" praštěných příspěvků.

I v tomto roce navíc přišla výpomoc.

Se školou se tentokrát z desítky loučí:

- *Monika Olahová*
- *Zuzana Šochmanová*
a z praktické:
- *Jirka Krenk*

Tenisovou fanynku Moniku nenechala chladnou dopingová kauza, která v průběhu školního roku vyplula v bílém sportu na povrch.

Tenisová kauza

Jednou jsem se dívala na televizi a zaslechla jsem, že Mária Scharapovová byla přistižena při činu.

Kdysi dávno slavná tenistka M. Scharapovová byla úplně na dně, a tak se rozhodla, že začne brát doping.

Celých deset let se o tom nevědělo.

Přiznala se k tomu až v pondělí 7. 3. letošního roku 2016.

Vznikl z toho strašný skandál.

Jiní se jí zastávají, jiní ji odsuzují.

Na jakou stranu se přidáte?

Scharapovová tvrdí, že jí to nikdo neřekl a že to nevěděla, že lék, který užívala, je na seznamu zakázaných látek.

Avšak můj názor je, že je to opravdový nesmysl.

Ještě že mám ráda Venus a Serenu! Doufám, že oni nedopují, protože jestli jo, tak už fakt nevím.

S čumakováním se loučí Ladí a Padí.

Zuzka nás nejprve potěší svým písňovým textem a pak česko-tureckým příběhem:

Píseň: Naše škola

Když si jen tak jdu tou naší školou, usmívám se na všechny i na svět se mračící. Oni nechápou, a buď hned sklopí zrak, nebo mě nazvou, tak že si pak význam musím ve slovníku vyhledat. V naší škole na sebe lidi řvou, hádají se o všechno, o co jen můžou. A když kolem nich pak projdu zvesela, opět si t'ukaj na čela. „Ona se zbláznila, ta holka pryč je, vůbec není jako my“, no a jsem za to ráda. Když si jen tak jdu naší školou, všichni myslej, že je svou dobrou náladou prudit chci. Přes okna svých aut, zatmavených do černa už dávno nevidí, jak je ta škola nádherná. V naší škole se lidi pomlouvaj, udělaj cokoli, jen když z toho maj. A když uvidí, že zas kráčím zvesela, opět si t'ukaj na čela. „Ona se zbláznila, ta holka pryč je. Vůbec není jako my“, no a jsem za to ráda.

Když si jen tak jdu naší školou... :D

O statečné Ajše

**Byla jedna škola, kde studovala jedna dívka. Jmenovala se Ajše. Byla velice samostatná a velice jí přitahovala jiná náboženská kultura. Zejména Muslimové. Psal se rok 2062 a naši Ajše bylo asi 15 let. Ve škole byla již poslední rok. V jiných státech panovala panika, protože se do Evropy hrnula vlna uprchlíků z Turecka. Ajše to sledovala a nespíjela vždy názor, že by se měly Evropské hranice zavřít. Vždycky říkala, že kdyby se u nás válčilo, také bychom byli rádi, že nás někde přijmou...
Náš Příběh se odehrává asi okolo 7. a 8. ledna. Ten den se čeští obyvatelé dozvěděli, že turečtí uprchlíci překročili české hranice.**

**Okul kaydedilen bir kız. Cesur Aisha. Onun adı Aisha olduğunu. O çok bağımsız ve çok onu diğer din kültürü çekici oldu. Özellikle Müslümanlar. Yıl 2062 idi ve bizim Ayşe yaklaşık 15 yaşındaydı. Okulda geçen yıl zaten vardı. Avrupa Türkiyeli mülteci dalgası koştü çünkü diğer devletler içinde, panik vardı. Aisha hep izliyor ve sınırlarını kapatmak gerektiği görüşünü paylaşan vermedi. O hep bizimle birlikte savaştı, biz bizi bir yere almak için memnun olacağını söyledi ...
Bizim hikaye etrafında 7 ve 8 Ocak gerçekleşir. O gün Çek sakinleri Türk mülteciler Çek sınırı geçti öğrendim.**

V Čechách začala panika. Avšak nebylo se čeho bát, protože hranice přešlo asi jen 20 lidí. Daní Turci šli přes půl republiky, aby se dostali do školy, ve které se příběh odehrál. Škola byla pro zrakově postižené, a proto se uprchlíci rozhodli usídlit se tam. Samozřejmě se mluvilo i ve škole o uprchlících. Ale nikdo ještě nevěděl, že jdou do té školy. Večer dne 7. ledna uprchlíci došli do Prahy a najednou stáli před dveřmi do školy. Vrátný už ve škole nebyl, a tak zvonili na internát. Toho času bylo na malém i velkém internátu asi 30 dětí plus 6 dospělých. A jak tak zvonili, po chvíli jim šel někdo otevřít. Byla to vychovatelka M. Když otevřela, Turci ji úplně "převálcovali" a hnali se nahoru.

Çek Cumhuriyeti'nde o panik başladı. Sınır sadece yaklaşık 20 kişi geçti çünkü Ama endişe etmeyin. Vergiler Türklerin hikayesi oldu okula girmek için ülkenin yarısını gitti. Görme engelli okulu ve bu nedenle, mülteciler orada yerleşmeye karar verdi. Tabii ki mülteciler hakkında okulda konuşmak yoktu. Ama kimse, hatta onlar okula gittiğini biliyordu. 7 Ocak mültecilerin akşamı Prag'da geldi ve aniden okula kapının önünde durdu. Kapıcı okulda değildi ve daha sonra yatılı okula çıkmak. O zaman yaklaşık 30 çocuk artı 6 yetişkinler için küçük ve büyük yatılı okul oldu. O çaldı Ve, bir süre sonra onlar açık birine gittik. Türkler onu tamamen "steamrollered" açıldı ve yukarı koştı bir mürebbiye M. oldu.

**Když přišli na internát,
začali vyhrocovat situaci.
Měli u sebe totiž zbraně.
Vychovatelka M se snažila
s nimi mluvit anglicky, ale
oni anglicky neuměli. A teď
přijde na řadu naše Ajše.
Ajše totiž uměla turecky a
tak jim rozuměla. Všichni
líkali po herně a křičeli.
Ajše, když slyšela, že Turci
se tu chtějí ubytovat, řekla:
„Počkejte, zastavte se na
chvíli, poslouchajte mne.“
Nikdo ji neslyšel, a tak
musela přidat na hlase:
„TICHOOO, UKLIDNĚTE
SE! POSLOUCHEJTE
MNE!!!“
Všichni se zastavili a
nastalo naprosté ticho.
Ajše řekla dospělým, aby
sehnali všechny ostatní
děti a šli všichni do jedné
místnosti. Udělali, co Ajše
řekla. Uprchlíci, ale chtěli
rukojmího. Tak si nechali
vychovatelku M.
M byla dost vystrašená.**

**Onlar yurt geldi, onlar
durumu tehdit başladı.
Onlar silah taşınan çünkü.
M mürebbiye İngilizce
onlarla konuşmaya çalıştı,
ama onlar İngilizce
konuşmak değil. Ve şimdi
bizim Aisha geliyor. Aisha
Türk olduğunu, bu yüzden
onları anlamak. Onlar tüm
oyun odası sonra uçtu ve
ağladı.
'Aisha o Türkler, bekle bir
an için durdurmak, beni
dinle,, dedi "Kimse onu
duydum, bu yüzden onun
sesini eklemek zorunda
kaldılar:" karşılamak
istiyorum duyunca. Sessiz
sakin ol! ME DİNLEYİN !!! "
Hepsi durdu ve sessizlik
oldu. Ayşe tüm diğer
çocuklar var dospelim dedi
ve hepsi tek odasına gitti.
Aişe dedi ne yaptı.
Mülteciler ama rehine
istiyorum. Yani mürebbiye
M. let
M oldukça korkmuştu.**

A proto jí Ajše řekla, at' nic nedělá a ani neprotestuje. At' "poslouchá". Potom začala rozprávět s Turky a po hodině se zvedli, podali si ruku a pustili vychovatelku M. Vychovatelka M ji objala a poděkovala Ajše, že jí zachránila život. Uprchlíci potom odešli a v Čechách se už nikdy neukázali. Když se Ajše objevila opět na intru s živou vychovatelkou M., všichni se ptali co a jak a proč. Ajše nic neřekla. Jen to, že se už nemusíme ničeho bát, a že uprchlíci jsou už pryč a nikdy se nevrátí. Všichni se divili, ale pak se začali radovat. Druhý den 8. ledna se všechno dozvěděl ředitel školy a hned ten den dal svolat celou školu do sálu školy. Tam pak všem oznámil, co se stalo předchozí noc.

Ve čünkü 'Ayşe şey ve hiçbirini onları yiyip bitirir protesto yapmamı söyledi. İster "dinler". Sonra Türklerle konuşmaya başladı ve bir saat sonra onlar, ayağa kalktı, elini salladı ve mürebbiye M. let. M mürebbiye ona sarıldı ve onun hayatını kurtardı Aisha teşekkür etti. Mülteciler daha sonra ayrıldı ve Çek Cumhuriyeti sırtmak asla. Ayşe o canlı mürebbiye M. ile intro geri geldi Neyi nasıl ve neden herkes soruyor. Ayşe hiçbir şey söylemedi. Sadece biz korku bir şey vardı ve mültecilerin gitmiş olduğunu, dönmemek üzere. Herkes merak, ancak daha sonra sevinmek başladı. İkinci gün 8 Ocak Bütün o gün müdür söyledi ve hemen okul salonunda içine bütün okulu toplanması koydu. Orada ardından önceki gece neler olduğunu herkes söyledi.

Ajše dostala pochvalu od ředitele školy a vedoucího vychovatele za odvahu a záchranu života v nebezpečí. Od té doby si Ajše všichni pamatovali jako záchránce. Naše Ajše se dostala do školní kroniky, snad do všech novin v republice a konečně se dočkala čestného uznání... Ajše dokázala obrátit názor na uprchlíky v celé zemi. Od té doby je Ajše nejšťastnějším člověkem pod sluncem.

PONAUCENÍ: Při obrovské hrozbě může nejvíce

pomocť ten, kdo je nejmíň vidět...

Âiše tehlikede cesaret ve tasarruf yaşamları için, okul müdürünün ve eğitimci başkanı bir övgü aldı. O zamandan beri, Aisha herkesin bir kurtarıcı olarak hatırlanacak.

Bizim Âiše belki ülkedeki tüm gazetelerde, okul Chronicle geldi ve nihayet bir mansiyon aldı ...

Aisha ülke genelinde mülteci görünümünü açmak başardı. O zamandan beri, Aisha yeryüzünde en mutlu insandır.

DERS: büyük bir tehdit en azından görülen bir yardım ne zaman ...

Končící Jirka se rozepsal o škole v přírodě:

Nejlepší školní zážitek

Nejraději vzpomínám na školu v přírodě. Jelikož to bylo už ke konci školního roku a bylo to v letním měsíci červnu, tak většinu času stráveného ve Střelských Hošticích jsem už nemusel prožívat v takovém stresu. Konkrétně nejraději vzpomínám na aktivně prožité dny, při kterých se děly různé aktivity. Na sportovní den, který jsme prožili v pohybu, na čtení s paní učitelkou Výmolovou, a také na projížďky na tandemech a kole a také koloběžkách.

Turistika v přírodě a ježdění do IQ parku a sjíždění řeky Otavy. A také nesmím zapomenout na krásné sluneční ráno a zpěv ptáků, kteří mě probouzeli při každodenním budíčku noční vychovatelky. Také nesmím zapomenout na vyplnění večerního programu, který jsme si s dětmi užívali. Dále sportovní jízdu na tandemech či fotbalová utkání.

Jinak na celou školní docházku vzpomínám jen v dobrém. Chtěl bych poděkovat všem učitelům, vychovatelům, asistentům a dětem, kteří mně dokázali pomoci a co nejlépe připravit na další kapitolu mého života. Děkuji všem moc. S poděkováním navždy ve vzpomínkách zůstávající Jiří Krenk.

Kdyby si někdo náhodou myslel, že tu je málo témat obírajících se školou, následující text ho již jistě z omylu vyvede. Deváťáčka Gábina vypomohla následujícím příspěvkem:

O škole

Jmenuji se Gabriela Bačkovská a chci vám vyprávět o své škole. Chci vás ovšem upozornit na to, že nesnáším milosrdnou lež, takže budu říkat jen pravdu.

Do Školy Jaroslava Ježka chodím od první třídy. Jsem v deváté třídě. K životu mě škola hodně připravila. Mám tam své oblíbence, ale i své neoblíbence. Z řad žáků bych si asi vybrala Moniku Olahovou, protože jsme spolu od první třídy a zažili jsme spolu spoustu legrace. Z dospělých jsou to jen dva lidi. Paní Vondřejcová, protože mě na ní fascinuje to, jak ke všem dokáže být tolerantní. (To bych jednou chtěla být taky). A pak Ivana Šulcová, protože mi vždycky dokázala dobře poradit a nikdy mi nelhala. Takových lidí, jako je paní Vondřejcová a Ivanka, by si škola měla vážit.

S panem učitelem Jelínkem se znám už pěkně dlouho, ještě když učil Euréku. To jsem ještě nevěděla, že je nevidomý a hrozně jsem se divila, proč narazil ve své učebně do umyvadla. Když jsem zjistila, že nevidí, začala jsem ho obdivovat, protože já bych učit jako nevidomá určitě nechtěla.

Naše škola je velmi hezká, ale těším se, až tam odtud odejdu, protože si myslím, že tam jsem už moc dlouho a že už to chce vyměnit vzduch.

Díky za to, co mi tato škola poskytla.

A nakonec trochu odlehčíme. Při procvičování psaní jsme loni poskládali mírně šílený příběh. Každý z nás přidával, když na něj v kolečku přišla řada, jednu větu. Tak si tu naši dramatickou story užijte.

Velký příběh

V lese byla chaloupka a nikdo v ní nežil. Čas od času tam pršelo. Ale přesto tam i sluníčko svítilo. A čáp se uhnízdil na komíně. Chaloupka byla neobyčejná. Bylo kolem ní hodně stromů. Čáp se jednoho dne rozhodl, že se zkusí přestěhovat z komína do chaloupky. Ale chaloupka začala protestovat. Čáp v hnízdě zapomněl vajíčka. Čáp vyletěl zpátky na komín. Ale vajíčka už tam nebyla! To byl ale průšvih! „Co budeme dělat?“ Vajíčka s velkým křikem odnesl černokněžník. V tu chvíli se dveře chaloupky otevřely. A za nimi nikdo nebyl. Ááááá strašidla!!! Neřvi, nejsi tady sám. Protože za stromem se schovává škodolibá liška, která umí znakovat. Čáp se polekal a v tu chvíli začal své ztracené vejce hledat. Koukl do komína, pod židli v chaloupce, pod postel se bál kouknout, tak raději obešel chalupu. Za chalupou ležel mrtvý člověk celý od krve. Čáp si řekl, že toho člověka odněkud zná? Jen liška věděla, jak se čáp plete. V tu chvíli mrtvola obživila! Nebyla to totiž mrtvola, ale černokněžník, který chtěl odnést vajíčka, ale ve spěchu sletěl z komína. Co tu děláš, černokněžníku, a co tu děláš ty, ty ptáku?! Čáp řekl: „Hledám tu svá vejce!“ V poledne v tom okamžiku, za velkých hromů a blesků, se vajíčka vylíhla. A černokněžník se polekal a utekl pryč. Zmatená čápace, jen chvilku zírала a až po chvíli jí došlo, že by se měla postarat o svá čerstvě vylíhnutá čápátka. Zpátky k čaroději! Nechal si tam svou kouzelnickou hůl. Když to zjistil, prskl vzteky! A jeden střípek vletěl Gerdě do oka. Čerstvě narozená mláďata posla a čáp se zbláznil. Gerda nedopadla o moc lépe, protože střípek z černokněžníka v jejím oku zapříčinil umístění do Školy Jaroslava Ježka. Gerda se proměnila v Danielku Leitemannovou. A čápoři ruplo v bedně tolik, že se zabil. A tak chaloupka opět zůstala sama. Konec.

Kolektiv autorů: Monika Olahová, Gábina Bačková, Zuzka Šochmanová, Michal Jelínek